

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نپاشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

نویسنده : کارین لویکه فلد
برگردان: م. نوری
۱۳ نومبر ۲۰۲۳

اسرائیل و سازمان ملل متحد

اسرائیل با سازمان ملل متحد مشکل دارد. هر زمانی که موضوع بر سر مناقشه این کشور با فلسطین باشد، نمایندگان سیاسی اسرائیل در سازمان ملل فوراً خشمگین می‌شوند و سازمان ملل متحد و کشورهای عضو آن را به نبرد فرا می‌خوانند. بمباران‌های مداوم غزه، از خانه‌های مسکونی مملو از ساکنان گرفته تا اردوگاه‌های پناهندگان، مدارس، بیمارستان‌ها، زیرساخت‌های غیرنظامی، تا روزنامه‌نگاران و خانواده آنها نشان می‌دهد که اسرائیل موافقت‌نامه‌های بنیادین حقوق بین‌الملل را به هیچ می‌گیرد.

پیش زمینه

«قطعنامه شماره ۲۷۳ مجمع عمومی سازمان ملل متحد، یازدهم ماه مه ۱۹۴۹، پس از مطالعه گزارش شورای امنیت سازمان ملل متحد در خصوص تقاضای عضویت اسرائیل در این سازمان، با عنایت به این واقعیت که اسرائیل به حکم شورای امنیت سازمان ملل کشوری صلح‌جو و قادر و مایل به اجرای تعهدات مندرج در منشور سازمان است، با توجه به این واقعیت که شورای امنیت مجمع عمومی توصیه به پذیرفتن اسرائیل در سازمان ملل نموده و در نهایت با علم به این که اسرائیل طبق بیانیه خود، منشور سازمان ملل متحد را بی قید و شرط پذیرفته و متعهد شده که از روز اول عضویت در سازمان آن را اجراء خواهد کرد، با اشاره به قطعنامه‌های مؤرخ ۲۹ نومبر ۱۹۴۷ و ۱۱ دسمبر ۱۹۴۸ و با در نظر گرفتن اظهارات و بیانیه‌های اسرائیل در حضور کمیته سیاسی ویژه، مبنی بر اجرای قطعنامه‌های مذکور، مجمع عمومی سازمان ملل متحد در راستای وظایف مندرج در ماده ۴ منشور سازمان ملل متحد و ماده ۱۲۵ آئین‌نامه

داخلی این سازمان : ۱ - تصویب می‌کند اسرائیل کشور صلح جوئی است، که تعهدات مندرج در منشور سازمان ملل را پذیرفته و قادر و مایل است این تعهدات را اجراء کند؛ ۲ - تصویب می‌کند که اجازه عضویت به اسرائیل در سازمان ملل داده شود.» (منبع: سازمان ملل متحد)

عضویت مشروط در سازمان ملل متحد

... «این که اسرائیل کشور صلح جوئی است که تعهدات مندرج در منشور سازمان ملل متحد را پذیرفته و اجراء می‌کند.»

بی‌توجهی به آسیب ندیدن مردم زیر باران لاینقطع بمب‌ها، محروم کردن آنها از دسترسی به آب، برق، سوخت، وسایل ارتباط جمعی و قطع جریان ورود دارو و مواد غذایی، در دوران جنگ نیز جنایت محسوب می‌شود. در حالی که کشورهای هرچه بیشتری سفرای خود را از اسرائیل فرا می‌خوانند، یا مانند بولیوی رابطه سیاسی با اسرائیل را قطع می‌کنند، دولت فدرال آلمان با وفاداری کورکورانه‌ای اصرار بر جانبداری از اسرائیل دارد. وزیر خارجه آلمان، «بروک» گفته است که اسرائیل مانند هر کشور دیگر متعهد به حفاظت از شهروندان خود و دفاع از خود علیه تهاجم خارجی است. او مردم اردوگاه «جبلیه» را که ظرف ۲۴ ساعت دوبار توسط اسرائیل بمباران شدند، «سپر انسانی سازمان تروریستی حماس» نامید. اظهارات او نه تنها بیانگر دید تحقیرآمیز وی نسبت به قربانیان بمباران است، بلکه نشان می‌دهد که وزیر خارجه آلمان چیزی درباره تاریخ کشور اسرائیل و فلسطین نمی‌داند.

سازمان ملل متحد و تجزیه فلسطین

پیش از پایان قیمومت بریتانیا (۱۹۴۸ تا ۱۹۲۰)، فلسطین با طرح تقسیم سازمان ملل تجزیه شد (قطعنامه شماره ۲) - ۱۸۱) و به این ترتیب سازمان جدیدالتأسیس ملل به عهد دولت استعماری بریتانیا در سال ۱۹۱۱ وفا کرد. آن زمان وزیر خارجه وقت بریتانیا «لرد بالفور» به جنبش ملی صهیونیستی قول داده بود پادشاهی بریتانیا از تأسیس «کشور موطن یهودی‌ها» حمایت کند. مردم ساکن فلسطین این تصمیم را رد کردند و اعتراضات و مبارزات فلسطینی‌ها پیش و در جریان مباحث طرح تقسیم فلسطین در سازمان ملل آغاز شد.

تصویب طرح تقسیم فلسطین در نومبر ۱۹۴۷ (قطعنامه ۲ - ۱۸۱) فلسطین را به دو کشور یهودی و عربی تقسیم می‌کرد. به رغم این که آن زمان از جمعیت ۱۹۰۰۰۰۰ نفری فلسطین، بیش از دوسوم آن را مسلمانان، مسیحیان و دروزی‌ها تشکیل می‌دادند و فقط یک سوم آنها - غالباً یهودیان مهاجر - بودند، کسی نظر ساکنان فلسطین را جویا نشد و پیشنهاد برگزاری همه‌پرسی هم مورد پذیرش قرار نگرفت. طبق این طرح، قرار بود ۵۶/۴۷ درصد از خاک فلسطین در اختیار کشور یهود و ۴۲/۸۸ درصد در اختیار کشور عربی قرار گیرد. شهر اورشلیم با ۰/۶۵ درصد قرار بود به‌عنوان منطقه ویژه تحت اداره سازمان ملل باشد و قرار بود هر سه بخش مزبور در «اتحادیه اقتصادی» متحد شوند، و بندر حیفا قرار بود تحت حاکمیت دولت عربی قرار گیرد. سازمان ملل متحد آن زمان ۵۶ عضو داشت که از بین آنها ۳۳ کشور رأی مثبت، ۱۳ کشور رأی منفی و ۱۰ کشور رأی ممتنع دادند. رأی همه کشورهای عربی منفی بود.

تاراندن فلسطینی‌ها

هر چند صهیونیست‌ها مصوبه تقسیم فلسطین را به‌عنوان سند تأسیس کشور خود می‌دیدند، ولی بلافاصله پس از تصویب طرح تقسیم، عملیات نظامی جهت تاراندن فلسطینی‌ها را آغاز کردند تا اراضی تحت اختیار خود را گسترش دهند. آنها

به روستاها حمله بردند و اهالی آن‌ها را یا کشتند یا تاراندند. ۵۳۰ روستای فلسطینی تخریب شدند. در زمان تغییر سال ۱۹۴۸ به ۱۹۴۹، فلسطینی‌ها فقط ۲۲ درصد از اراضی را در اختیار داشتند که طرح تقسیم فلسطین برای آنها پیش‌بینی کرده بود. از اورشلیم شرقی، لژیون‌های عرب اردنی در مقابل تهاجم شبه‌نظامیان صهیونیست دفاع کردند، ولی اورشلیم غربی قبلاً توسط ارتش مخفی صهیونیستی «هاگانا» تصرف و فلسطینی‌های ساکن آنجا رانده شده بودند. بنابراین، صهیونیست‌ها آن بخش از طرح تقسیم سازمان ملل را که مربوط به اورشلیم به‌عنوان منطقه ویژه بود و باید تحت اداره سازمان ملل قرار می‌گرفت، نقض کردند.

روز ۱۴ ماه مه سال ۱۹۴۸، دولت اسرائیل تشکیل شد. روز پس از آن، در ۱۵ ماه مه، اسرائیل تقاضای عضویت در سازمان ملل متحد را به این نهاد ارائه داد. شورای امنیت سازمان ملل تقاضای اسرائیل را بررسی نکرد. در همان روز کشورهای عربی به اسرائیل اعلان جنگ کردند. ۲۰ ماه مه سال ۱۹۴۸ مجمع عمومی سازمان ملل متحد دیپلمات سوئدی «گراف فولکه برنادوته» را به‌عنوان میانجی سازمان ملل برای فلسطین منصوب کرد. او موفق به برقراری آتش بس شد و سنگ‌پایه آژانس امدادسانی سازمان ملل متحد - UNRWA - را گذاشت. او موضعی انتقادی نسبت به «پاکسازی قومی» فلسطینی‌ها و همچنین ادعای مالکیت اسرائیل بر اورشلیم، که در تضاد با طرح تقسیم سازمان ملل بود، داشت. در روز ۱۷ سپتامبر ۱۹۴۸، میانجی سازمان ملل، «برنادوته»، توسط گروه شبه‌نظامی صهیونیستی، «گروه ستاره»، ترور شد. اسحاق شامیر، که بعدها نخست‌وزیر اسرائیل شد، عضو این گروه بود. شورای امنیت سازمان ملل متحد ترور «برنادوته» را محکوم کرد.

روز ۱۱ سپتامبر ۱۹۴۸، مجمع عمومی سازمان ملل متحد قطعنامه شماره ۱۹۴ را تصویب کرد که در آن وضعیت حقوقی اورشلیم، حق بازگشت پناجویان فلسطینی به آن (در صورت امکان) و همچنین رفع خسارت از آنها را مقرر کرد. روز ۱۷ دسامبر ۱۹۴۸، دومین تقاضای عضویت اسرائیل در سازمان ملل متحد توسط شورای امنیت این سازمان رد شد.

پس از برگزاری انتخابات ۱۹۴۹، اسرائیل برای سومین بار تقاضای عضویت در سازمان ملل متحد را ارائه داد. در ۴ مارچ ۱۹۴۹، شورای امنیت سازمان ملل با صدور قطعنامه شماره ۶۹ رأی به عضویت اسرائیل داد. در خلال بررسی تقاضای عضویت اسرائیل، بریتانیا ملاحظاتی را مطرح کرد و به تقاضای عضویت اسرائیل رأی ممتنع داد. ملاحظات طرح شده حاوی این نکات بودند که اسرائیل به اصول سازمان ملل پایبند نیست و طرح تقسیم سازمان ملل را نمی‌پذیرد. مجمع عمومی سازمان ملل متحد در ۱۱ ماه مه ۱۹۴۹ رأی به عضویت اسرائیل داد ولی شروطی را نیز تعیین کرد. طبق این شروط، اسرائیل در صورتی به عضویت سازمان ملل پذیرفته می‌شد که قطعنامه‌های ۲ - ۱۸۱ و ۱۹۴، یعنی طرح تقسیم سازمان ملل، بازگشت فلسطینی‌ها به موطن خود (در صورت امکان) و همچنین رفع خسارت از آنها را قبول و اجراء می‌کرد.

از آن موقع، اسرائیل ۲۰۰ قطعنامه شورای امنیت سازمان ملل متحد را نادیده گرفته است.

۱۹۶۷، پس از جنگ شش‌روزه اعراب و اسرائیل، قطعنامه مهم دیگری، این بار توسط شورای امنیت سازمان ملل متحد، تصویب شد - قطعنامه ۲۴۲ مؤرخ ۲۲ نوامبر ۱۹۶۷. با این قطعنامه شورای امنیت «تصرف اراضی از طریق جنگ را غیرمجاز» دانست و اسرائیل را ملزم ساخت نیروهای نظامی خود را از اراضی اشغال شده خارج کند. این اراضی شامل اورشلیم شرقی، کرانه باختری رود اردن، نوار غزه و بلندی‌های جولان در سوریه بود که اسرائیل در جریان جنگ شش‌روزه (ژوئن ۱۹۶۷) تصرف کرده بود. ولی در زمان صدور قطعنامه، اسرائیل مستعمره‌سازی

اراضی اشغالی را به‌ویژه با ساختن شهرک‌ها آغاز کرده بود. بدین ترتیب، اسرائیل حقوق بین‌الملل و کنوانسیون ۴ ژنیو را هم نقض کرد.

در اجلاس مجمع عمومی سازمان ملل متحد در ۲۲ سپتامبر ۲۰۲۳، نخست وزیر اسرائیل، «بنیامین نتانیاھو»، با نقشه‌ای در دست در جایگاه سخنرانان قرار گرفت و مغرورانه به موفقیت عادی‌سازی قریب‌الوقوع روابط اسرائیل با عربستان سعودی با همراهی ایالات متحده آمریکا اشاره کرد. در نقشه‌ای که «بنیامین نتانیاھو» به حضار نشان داد، کشور اسرائیل شامل همه مناطق فلسطین بود بدون این که مناطق فلسطینی کرانه باختری رود اردن، نوار غزه، و اورشلیم شرقی، یعنی پایتخت در نظر گرفته شده برای کشور فلسطین، در آن دیده شود. مناطق فلسطینی که قرار بود کشور فلسطین را تشکیل دهند از نقشه پاک شده بودند.

حملة گردان قسام

اسرائیل به حمله بی‌مانند گردان قسام از نوار غزه به مناطق جنوبی اسرائیل در هفتم اکتوبر ۲۰۲۳ با خشونت بی‌مانندی علیه فلسطینی‌ها — ابتدا فقط در نوار غزه و سپس همزمان با غزه در کرانه باختری رود اردن — پاسخ داد. درخواست‌های مکرر طرح شده در شورای امنیت سازمان ملل متحد برای برقراری آتش‌بس و امدادسانی به مردم غیرنظامی غزه با تهدید و اتهام‌زنی نمایندگان اسرائیل در سازمان ملل مواجه شد. دبیرکل سازمان ملل متحد، «آنتونیو گوترش»، نیز پس از این که در اجلاس ۲۴ اکتبر اظهار داشت که حمله حماس در خلأ انجام نگرفته، هدف ناسزا قرار گرفت و نماینده اسرائیل خواهان استعفای او شد. فلسطینی‌ها به مدت بیش از ۶۵ سال تحت اشغال اسرائیل و شرایط توان فرسا زندگی کردند و حق تشکیل کشوری مستقل از آن‌ها سلب شد. در جلسه مزبور، «آنتونیو گوترش» با اشاره به نقض آشکار حقوق بین‌الملل انسانی در غزه، در ادامه گفت که در مناقشات نظامی هیچ یک از طرفین جنگ برتر از حقوق بین‌الملل انسانی نیستند.

ایالات متحده آمریکا پیش نویس قطعنامه‌های آتش‌بس متعددی را با این استدلال که در این پیش نویس‌ها «حق دفاع» اسرائیل و محکومیت حماس به‌عنوان سازمانی تروریستی قید نشده، رد کرد. در خلال مجادلات سیاسی در شورای امنیت سازمان ملل متحد، بیش از ۸۷۰۰ فلسطینی در اثر بمباران‌های اسرائیل کشته شدند؛ از جمله ۳۶۹۹ کودک (آمار دوم نومبر).

روز ۲۷ اکتوبر ۲۰۲۳، مجمع عمومی سازمان ملل متحد قطعنامه پیشنهادی کشورهای عربی را، که در آن آتش‌بس انسانی فوری و پایدار بین نیروهای نظامی اسرائیل و جنگجویان حماس در غزه خواسته شده بود، با ۱۲۱ رأی موافق، ۱۴ رأی مخالف، و ۵۵ رأی ممتنع پذیرفت. علاوه بر این، در قطعنامه مزبور بر تضمین تأمین مستمر، مکفی و بدون مانع مردم غیرنظامی تحت محاصره غزه تأکید شده بود.

اسرائیل این قطعنامه را هم رد کرد و درست در همان روز بمباران‌های غزه را با توپخانه هوایی و بحری تشدید کرد. تأمین آب، دارو و سوخت متوقف شد. وسایل ارتباط جمعی، تیلیفون و دسترسی به اینترنت در غزه از کار افتاد.

روز دوشنبه ۳۰ اکتوبر ۲۰۲۳، سفیر اسرائیل در سازمان ملل متحد، «گیلاد اردان»، با ستاره زردی نصب شده بر روی کت ظاهر شد. روی ستاره عبارت «دیگر هرگز» دیده می‌شد. این دو واژه یادآور فاشیسم المان و نابودی یهودیان، گروه‌های مذهبی، قومی، اجتماعی و مخالفان سیاسی نازی‌هاست. «اردان» گفت او از این ستاره «مانند پدربزرگ و مادر بزرگ میلیون‌ها یهودی» استفاده می‌کند و آنقدر هم استفاده خواهد کرد تا سازمان ملل متحد خواستار محکومیت فجایع حماس و آزادی فوری گروگان‌ها شود.

انتقاد از اظهارات «گیلارد اردان» از سوی رئیس‌یادواره «یاد واشم»، «دنی رایان»، طرح شد. او گفت که نصب ستاره زرد بر سینه، «ننگی برای قربانیان هولوکاست» و اسرائیل است. ستاره زرد نماد درماندگی ملت یهود است. اما اسرائیل امروز دارای کشور مستقل و ارتشی نیرومند است. او اضافه کرد: «ما امروز حاکم بر سرنوشت خویش هستیم. ما امروز پرچم سفید و آبی را بر آستر لباسمان نصب می‌کنیم و نه ستاره زرد را»

بسیاری از دیپلمات‌های سازمان ملل متحد و سازمان‌ها و نهادهای تابعه سازمان ملل درخواست کرده‌اند نقض حقوق بین‌الملل توسط اسرائیل متوقف شود. اگر به‌وضوح هم گفته نشد، مخاطب درخواست دولت‌هایی نظیر ایالات متحده آمریکا و آلمان بودند که اسرائیل را تسلیح، و از جهات سیاسی و رسانه‌ای از آن حمایت می‌کنند، یا مانند ایالات متحده مانع می‌شوند شورای امنیت سازمان ملل متحد فوراً و به‌اتفاق آراء خواستار آتش‌بس فوری شود. در ۱۴ اکتوبر ۲۰۲۳، «فرانسیسکا آلبانزه»، مأمور ویژه سازمان ملل متحد در امور حقوق بشری در مناطق فلسطینی که از سال ۱۹۶۷ تحت اشغال اسرائیل قرار دارند، گفت: «اسرائیل تحت پوشش جنگ می‌کوشد مجدداً و به‌نام دفاع از خود، کاری را که به پاکسازی قومی خواهد انجامید توجیه کند.»

جهت یادآوری: در ۱۱ ماه مه سال ۱۹۴۹، عضویت اسرائیل در سازمان ملل متحد به این شرط پذیرفته شد که اسرائیل قطعنامه ۲ - ۱۸۱ (طرح تقسیم سازمان ملل) و قطعنامه ۱۹۴ (طرح تقسیم سازمان ملل، حق بازگشت آوارگان فلسطینی (در صورت امکان) و رفع خسارت از آنها را قبول کند و به‌اجراء گذارد. اسرائیل تا به‌امروز بازگشت فلسطینی‌ها به سرزمین خود را (ناممکن) دانسته است. به عکس، اسرائیل برای تصرف سرزمین‌های فلسطینی هرکاری را که می‌توانست انجام داده است. چتر حمایتی ایالات متحده آمریکا همواره بر سر اسرائیل گسترده بود.

فلسطینی‌ها رانده می‌شوند، زندانی می‌شوند و به قتل می‌رسند و در اکتوبر ۲۰۲۳ شخصیت‌ها و مقامات عالیرتبه اسرائیل فلسطینی‌ها را «حیوانات انسان‌نما» نامیدند.

منبع «NachDenkSeiten»: ، چهارم نومبر ۲۰۲۳

<https://www.nachdenkseiten.de/?p=۱۰۶۱۷۷>